

Dankbaar om Gods trouw

Dinsdag: Heidenen behoren ook tot Gods volk

Lezen: Romeinen 9: 24-26

Het gaat in de hoofdstukken 9 tot 11 steeds over Gods handelen met de Joden en met de heidenvolken. In de vandaag gelezen verzen ziet Paulus in de profetie van Hosea zelfs dat God Zijn volk wegens hun ongeloof verstoot en het Niet-Mijn-volk noemt, maar de heidenvolken, die in feite niet tot Zijn volk behoren, erbij haalt en hen noemt: Mijn-volk. Dat is wel vrijmoedig van Paulus, want als we Hosea 1 en 2 lezen gaat het toch alleen over het afvallige Israël dat de HEERE aanneemt als Zijn volk.

Maar deze vrijmoedigheid vindt haar grond in Gods vrijmacht. Het grote wonder van het in Jezus Christus gekomen heil is immers dat de Heere Zich ontfermt over degenen die niet meer het recht hebben zich Zijn volk te noemen. Het is inderdaad de rechtvaardiging van de goddeloze, die als thema van heel de brief aan de Romeinen ook Gods handelen met Israël en de volken bepaalt! We kunnen in het spoor van Paulus dus nooit te groot denken van Gods zondaarsliefde. Behoor jij ook tot die van nature rechteloze zondaars, voor wie het wonder van Gods ontfermende genade steeds maar groter wordt? De verloren zoon besepte het ook zo goed, dat hij het zoonschap had verspeeld, maar de Vader nam hem aan. Zalig al wie onder Gods ontfermende handen komt schuilen!

Woensdag: Een rest wordt behouden

Lezen: Romeinen 9: 27-29

Gaf Paulus gisteren vanuit de Schrift licht over Gods erbij trekken van de heidenvolken, vandaag laat hij in onze verzen zien dat Jesaja al heeft gezegd dat het aan Abraham beloofde talrijke volk wel drastisch verkleind kan worden. Het is Paulus' ervaring dat veel Joden niet tot geloof in de Christus der Schriften komen, vergeleken met het hele volk. Het is maar een overblijfsel, een rest. Zo kan het dus ook nog aflopen! Elke trots op Joodse afstamming en ieder automatisme dat Gods volk natuurlijk altijd in Gods zegen zal delen, snijdt Paulus hier af omdat God Zelf dat afsnijdt.

Het komt echt alleen op geloof en bekering aan. Wel is het opvallend dat er dan toch een rest overblijft; dat God Zijn volk niet helemaal van de kaart veegt, zoals de steden Sodom en Gomorra.

Maar opnieuw is dat alleen aan God zelf te danken; aan Zijn eens gegeven belofte en niet aan Israëls vroomheid.

O, als God Zijn volk niet vasthield in Zijn verbondstrouw, wat zou er dan van Israël terechtkomen? En – precies hetzelfde – als God Zijn kerk niet vasthield, wat zou er dan van alle gelovigen terechtkomen? Als we dat beseffen, dan is alle eigenroem uitgesloten en leven we van onverdiende zaligheden, die we van God in Christus genieten mogen.

Donderdag: Geschonken rechtvaardigheid

Lezen: Romeinen 9: 30-33

Paulus komt in deze verzen aan een afronding toe van wat hij over Israëls plaats in Gods heilshandelen kan zeggen. En dan ziet hij de schrijnende tegenstelling dat de heidense volken het Evangelie van het geloof in Christus als de enige weg tot rechtvaardiging van een mens voor God hebben aanvaard – een Evangelie, een rechtvaardiging die ze toch zelf nooit gezocht hadden! Maar de Joden die nu juist Gods bijzondere openbaring in de wet hebben ontvangen, hebben zich op een verkeerde manier met die wet beziggehouden. In plaats van de wet als Gods beloftewoord te bezien, maakten zij er een weg van menselijke inspanning van. En zo werd die wet een steen des aanstoots, een struikelblok op de eigen weg naar het heil. Dat toont Paulus aan door twee verschillende aanhalingen uit Jesaja te combineren, om opnieuw vanuit de Schriften enerzijds het aanstootgevende van Gods in Christus geschonken rechtvaardigheid te laten zien (waarover Israël in meerderheid is gevallen), maar anderzijds ook het rotsvaste van Gods belofte in Christus, waarop het geloof mag bouwen. Ja, dat is altijd de kern van de zaak: is Christus, de Vervuller van Gods wet, voor mij een steen des aanstoots, of de vaste rots van mijn behoud als de zonde mij benauwt en de moeiten van het leven mij bezwaren?

Vrijdag: Paulus' voorbede

Lezen: Romeinen 10: 1-4

Het hartzeer waar Paulus in hoofdstuk 9 van sprak, komt nog eens naar voren als hij zijn genegenheid (letterlijk: welbehagen – zoals God dat volgens de engelenzang in mensen heeft!) voor zijn broeders noemt. Hoewel zijn geloofsgenoten in Christus uit de heidenen ook broeders zijn, geeft hij zijn broederschap met Israël niet op. Hij bidt dan ook voor hen, ondanks dat hij zojuist Gods vrijmachtig handelen benadrukt heeft. Ondanks Gods raadsplan van waaruit Hij verkiezend handelt, kan Paulus om het behoud van Israël bidden. Dat is nu juist de vrijmoedigheid van het geloof dat nooit teveel van God verwachten kan. Ook als het bijvoorbeeld om jouw afgedwaalde familieleden, vrienden of gemeenteleden gaat. Hij spreekt ook uit eigen ervaring als hij betuigt dat de Joden een ijver voor God hebben. Hij kende immers zelf ook de gerechtigheid Gods niet, hoewel de wet ervan spreekt (zie hoofdstuk 3 :21v). Israël onderwerpt zich ijverig aan de wet, maar juist daardoor niet aan de rechtvaardigheid die God blijkens diezelfde wet in de beloofde Christus geeft. De voorbede voor Israël mag niet alleen bij Joodse christenen gevonden worden. Zij behoort in onze erediensten en in onze persoonlijke gebeden een plaats te hebben. Bid om de echte vrede van Jeruzalem!

Zaterdag: Een nabije, geschonken Christus

Lezen: Romeinen 10: 5-8

Hoe kunnen wij met God leven? Hoe heeft God ons leven bedoeld en waar loopt het op uit? Daar hebben alle wereldreligies een eigen antwoord op gegeven. Paulus wist bij voorbeeld van de Griekse

en Romeinse godsdiensten en verkondigde in zijn tijd het geloof in Jezus Christus als noodzakelijk voor alle mensen. Maar hij kijkt nu speciaal naar de joodse traditie. Die heeft van de wet van God een doe-geloof gemaakt. Terwijl Mozes toch echt het genade karakter van die wet heeft mogen stellen. Het naleven van de wet heeft geen enkele verdienste, maar kent alleen vruchten: de mens die ze naleeft zal erdoor leven. De Joodse opvatting van de wet als heilsmiddel wijst hij pertinent af. Wij moeten niet proberen de kloof tussen hemel en aarde te bewegen om voor God rechtvaardig te zijn. de Joden dachten: de wet Gods is nabij in Christus, die over de kloof naar ons toe is gekomen. Hij is het Woord van God in eigen Persoon, het verlossende Woord. Wie gelooft in Hem, zal leven met God, zoals God ons leven bedoelt. Geloof dan dit heil- en troostrijk woord. Zoek het niet ver. Het is nabij jou.

Zondag: Wie niet beschaamd wordt

Lezen: Romeinen 10: 9-11

Het gaat Paulus om de juiste belijdenis en het juiste belijden. Wat moet beleden worden? Dat Jezus de Kurios is en dat God Hem uit de doden heeft opgewekt. Dat lijkt een heel korte belijdenis, maar als u bedenkt dat de Romeinen hun keizer (kurios) tot instandhouding van het immense rijk goddelijke aanbidding verschuldigd waren en dat de Grieken een opstaan uit de dood ronduit belachelijk vonden, dan beled een christen in die tijd heel wat. Het gaat nog steeds om een geloof in Jezus van Nazaret de Gekruisigde als Heere, als Verzoener van mijn zonden en als mijn Levensvorst in leven en sterven.

Waar het geloofscontact in mijn binnenkamer wordt gelegd door Hem, daar ontstaat in de rijping van dat proces van Hem steeds beter leren kennen en Hem steeds meer nodig krijgen de behoefte om wat ik met mijn hart mag geloven ook met mijn mond te belijden. Paulus wijst erop dat die geloofsbelijdenis al bij de profeten voorkomt, namelijk in de Griekse vertaling van Jesaja 28:16: 'Wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd worden.' Wie gelooft in de Heere, zal niet teleurgesteld worden. Er is namelijk in de hele wereld niets en niemand zo zeker als de Heere en Zijn beloftewoord. Zullen we met ons zwakke geloof daar goed aan denken?

Maandag: Jezus is Heere over Jood en Griek

Lezen: Romeinen 10: 12, 13

Gisteren lasen we wat Paulus over het ware geloofsblijden schrijft. Hij wees daarbij ook op de Schrift, op Jesaja 28. Nu doet hij dat weer en komt met een citaat uit Joël 2. Hij is immers bezig Gods openbaring in Jezus Christus uit de Schrift te 'bewijzen', zodat de Joden zullen zien dat alles allang in de wet en de profeten geschreven staat. Paulus denkt eerst aan de Joden. Zij hebben Christus ook te belijden. Er is in dat opzicht geen onderscheid meer tussen de Joden en de andere volken, die Paulus voor het gemak met Grieken aanduidt. Ieder heeft Christus als Heere nodig. Het woord Kurios is in de Griekse vertaling van de Hebreeuwse Schrift altijd de naam van de Heere, de God van het verbond. Paulus geeft die naam ook aan Jezus, de Zoon van God, die Jood en Griek met die naam mogen

aanroepen. Aanroepen is hetzelfde als belijden. Abraham riep God al aan en beled daarmee zijn afhankelijkheid van Hem. En als jongeman had Paulus meegemaakt dat Stefanus stervende de naam van de Heere Jezus aanriep. Inderdaad wie Jezus aanroept in de nood, voor leven en sterven, die vindt genade, oneindig groot. Wat dat betreft kunnen we niet groot genoeg van Hem denken. Hij is rijk voor allen die Hem aanriepen uit eigen armoede.